

til de uformuende. Særlig naar man sammenligner dem, der skulle laane mod Kaution, med dem, der skulle laane mod haandsaaet Pant, er det jo netop de mere velhavende, der have Raad til at give haandsaaet Pant. Naar altsaa en Mand er saa velhavende at have Papirer, han kan give i Pant, bliver han fri for at svare Skat, hvorimod en uformuende Mand, der ofte maa gaa rundt, og — jeg havde nær sagt — tigge sig Kautionister til, skal svare Skat til Statskassen. Det forekommer mig derfor at være en meget uheldig Maade at bestatte paa, og jeg vilde have sat Pris paa, om Loven havde sagt, at alle Kautionslaan vare stempelfri. Nu er der jo sat en Grænse af 500 Kr., og det kan gerne være, at denne Grænsebestemmelse kan forvolde nogen Vanfælgelighed, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) nu fremdrog. Kunde vi enes om at lade denne Begrænsning helt udgaa, saa at der blev fuldstændig Frihed for at svare Stempelafgift ved Kautionslaan, vilde jeg sætte mest Pris herpaa; men det antager jeg nu næppe, vi saa sat igennem. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale Forslaget i det Haab, at det er en Begyndelse til at komme bort fra et forældet og uretferdigt Skattegrundlag.

B. G. C. Jensen: Det er i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra den ærede sidste Taler, at jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger, thi medens jeg ikke vil gøre nogen Indvending mod Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil jeg dog forvare mig imod, at jeg derved skalde sammenstemme med det ærede Medlem i, at der skalde være Vejen til at affkaffe noget af den Stempelbeskatning, vi nu have. Jeg tror i det hele taget ikke, det er hensigtsmæssigt at komme ind paa Love af den Natur, jeg finder det slet ikke videre heldigt og ikke videre behageligt, at et Lovforslag som dette er fremkommet; men da det nu en Gang er der, vil jeg, som sagt, ikke gøre nogen særlig Indvending derimod. Jeg tør dog maasse gøre opmærksom paa, at det forekommer mig i og for sig ret mærkeligt, at Rigsdagen skal anvende sin Tid og sin Umage paa noget saa overordentligt ringe i Henseende til Resultatet som det, hvorom der her er Spørgsmaal. De Laan, som her

er Tale om, kunne jo ikke overstige 500 Kr., og den Afgift, der er Tale om til Statskassen af et saadant Laan, er $\frac{1}{6}$ pCt., d. v. s. 80 Ore, naar Laanet er 500 Kr. Da Afgiften er den samme for Laan, der ere under 500 Kr., vil det altsaa stille sig saaledes, at for den, der skal laane 120 Kr. i en Sparekasse, er der Tale om at estergive en Stempelafgift til Statskassen paa 20 Ore, siger og skriver tyve Ore, og som sagt det højeste, der kan være Tale om at estergive den enkelte Laantager i dette Tilfælde, er 80 Ore. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer betænke, at det almindeligste Tilfælde er dette, at man laaner i en Sparekasse paa Afbetaling i 5 eller 10 Aar, og naar man altsaa — lad os sige i 5 Aar — skal tilbagebetale et Laan paa 500 Kr., vil den Stempelafgift, hvorom der er Tale, naar den i det hele er 80 D., blive 16 D. pro anno i de 5 Aar. Det forekommer mig virkelig, at det er noget saa ganske overordentlig ubetydeligt, at hvis det ikke skalde være, som den ærede sidste Taler saade, et Forsøg paa at komme ind paa den Vej, at man overhovedet skalde skyde Breche i Stempellovgivningen, vilde jeg finde det ganske absurd at lovgive om en saadan Bagatel, som her er Spørgsmaal om. Saa kunde jeg i og for sig langt bedre sympatisere med den ærede første Taler, naar han fremkom med den Betragtning, at naar man en Gang har givet Sparekasser og Banker den Ret, at de kunne gøre Udlaan mod haandsaaet Pant uden Stempelafgift, maatte man egentlig ogsaa gaa saa vidt, at man gav dem Ret til at gøre andre Udlaan paa samme Maade uden Stempelafgift, men det vil da altsaa sige, at saa skalde man gøre det i alle Tilfælde, saa skalde man ikke indskrænke det til 500 Kr. Lovforslaget er altsaa efter min Mening i og for sig af ganske ringe Betydning for Laantageren, den Mand, der skal have Laanet, og som rimeligvis skal traktere sine Kautionister lidt; blot den Snaps eller den Kop Kaffe, han skal give dem, overvejer den Stempelafgift, hvorom der er Tale. Derfor forekommer det mig i og for sig at være en ganske ubetydelig Sag, og dertil kommer, at man jo ingenlunde kan sige, at man herved kommer de mindst bemidlede til Hjælp, hvad jeg aldrig har noget imod, naar det kan ske paa en passende